

Túrabezámoló Vácról

Május 25-én indultunk el a Nyugati pályaudvarról, zónázó vonattal Vádra. A vonattal nagyjából fél órát utazhattunk Vácig. Amikor megérkeztünk, egyenesen a Piarista Gimnáziumba mentünk. A cuccunkat az aulában raktuk le és egy kis megbeszélés után kimentünk a műfüves focipályára, amin később sokat játszottunk. Rövid focizást követően megnéztük a váci múmiákat, amik nagyon érdekesek voltak, majd elmentünk egy étterembe ebédelni, ahol rántott húst ettünk krumplival.

Ebéd után Vác belvárosában vetélkedőt rendeztünk, ami elég jól sikerült. Hazatérve a kis csapat egy része elment a TESCO-ba, míg a másik része játszott még egy kicsit. (A TESCO-ba szegények gyalog mentek, mert a TESCO busz nem jött, így egy kis lábizom gyakorlatban lehetett részük, mert elég messze volt.) Akik a szálláson maradtak, azok elhelyezkedtek a tornateremben. A vásárlóknak így csak a maradék hely jutott. Amikor befejezték a vásárlást, akkor épp elérték a TESCO buszt és azzal jutottak haza. Miután végre hazaértek, újabb feladat várt rájuk: ők csinálták a vacsorát is. Addig a többiek meg kosaroztak, és szórakoztak. Amikor elkészült a vacsora, akkor mindenki abbahagyott mindent és elindultak a konyha felé. Ez után megnéztük a műsorokat, amiket magunknak kellett össze állítani. A műsor befejeztével mentünk fürdeni, de nem sikerült időben elkészülnünk, ezért előrébb került a reggeli torna. Végül izomlástól gyötörtén álomba zuhantunk.

Másnap reggel a reggeli után összezsomagtunk és elindultunk a Naszály-hegyre. Fölfelé az elején egy kicsit eltévedtünk, de végül is megtaláltuk a helyes utat Kovács tanár úr segítségével. A hegy közepe felé megálltunk ebédelni, majd számháborúztunk, közben egy-két ember beleégette a nevét a levelekbe vagy éppen egy ágdarabba. Később elindultunk tovább fölfelé. Az utat egy szavazás szakította meg, melynek tétje az volt, hogy fölme gyünk-e a csúcsra (ha kemények vagyunk és igazi piaristák), vagy vissza fordulunk és elmegyünk egy fagyizóba és fagyizunk, utána pedig otthon megesszük a pizzákat (ha kislányok, puhányok és ötéves kisgyerekek vagyunk). A végeredmény persze hogy az lett, hogy visszafordulunk, és hogy befejezzük ezt az „igen megerőltető” túrát. Így hát elindultunk lefelé, kissé szétszakadozva egymástól, amőba alakzatban. Leérve a hegyről a váci fagylyaltozó felé vettük utunkat. Az úton hazafele már inkább a csatából haza érő kimerült spártai katonáknak látszottunk, de szerencsére a fagyizóhoz érven rendeztük sorainkat. A fagyú akkora volt, hogy egy gombóccal rendes körülmények között öt embert jól lehetne lakatni, ráadásul mindenki kettő gombócot kapott. De a túra utáni gyomor a legnagyobb befogadó képességű, szóval így is elég kevésnek látszott az adag, hiszen egy fárasztó túrából értünk haza. Sokan szerettek volna többet kérni de hát a pénztárca sem kimeríthetetlen. Ezek után mentünk tovább hazafele. Amikor haza értünk, elkezdtünk focizni, majd nagy örömünkre megérkezett a pizza. Mindenki elindult az ebédlő felé, és várta a finom enivalót. Az imát követően hozzá is láttunk a fenséges vacsorához, amihez kólát ittunk. Vacsora után még maradt egy kis pizza, de azt félretettük másnapra. Majd bementünk a tornaterembe és vártuk a bűvészelőadást, amit Jáki Tomi és Bálint Patyó mutatott be nekünk. Az előadás nagyjából fél óra volt. Utána elkezdtük a szokásos fürdést, amivel eléggé siettünk, hogy ne legyen büntetés, amiért késtünk. Szerencsére időben elkészültünk és mehettünk az ágyunkba aludni erősítés nélkül.

Másnap felkelés után parancsszóra mindenki elkezdett összepakolni, hogy elindulhassunk időben, és elérjük a vonatot. Később elkezdtek a reggeli elkészítését, de csak a tervezett adag felét csináltuk meg, mert még maradt a tegnapi ínycsiklandozó étkekből. A reggeli elkészültével hívtuk a többieket a vályúhoz „kész a reggeli” felkiáltással. Erre mindenki abbahagyott mindent és indult táplálkozni. Mikor mindennel végeztünk, elmentünk a misére. A misén eleinte minden rendben zajlott. Csak akkor kezdtük bánni, hogy nem mentünk el a korábbi misére, amikor a püspök bejelentette, hogy keresztelés lesz, utána bér málkózás. Ez összesen két teljes órát vett igénybe. A végén még kezdték volna a szavakat, de nekünk már eléggé kellett sietnünk, hiszen még sok minden hátravolt.

A mise hossza miatti, a szervező iránt a többiek által kifejezett felháborodás után egy kis eligazítás, magyarázás következett, majd kezdetét vette a városi gyilkosos nyomozás. A vetélkedőt már nem fogadtuk olyan boldogan, mint az előzőt, de hát ez sem alakult rosszul. A vetélkedőn összesen négy csapat vett részt, akik ha az állomásoknál elég jól válaszoltak a kérdésekre, akkor információkat kaptak cserébe, amiből ki kellett rakni a válaszokat a nyomozás során felmerülő (miért? ki bérelte fel? és a ki volt a tettes?) kérdésekre. Ez a játék kb. másfél órát vett igénybe és az eredményhirdetés után elindultunk kissé sietősen a vonat felé, hogy elérjük. Ez épp hogy sikerült. A vonaton a kirándulásról szerzett élményeinket - élükön a tábor legjobb dolgával, a pizzával és a misével - elmélyítettük a kis agyacskáinkban. Odaérve a Nyugatához elbúcsúztunk egymástól, és mindenki elindult haza.

Funk József és Tóth Péter